

'Dus jij hebt voor Roek gezorgd,' zei ik om tijd te rekken. 'Jij bent de eigenaar van zijn stal en jij had ons dat leuke briefje gestuurd. Dat vastzat aan een pijl. Waarmee je bijna mijn hoofd had doorboord.'

De elf trok zijn mondhoek op. 'Een duidelijke boodschap. Maar niet duidelijk genoeg, blijkbaar.' Hij richtte zijn speer op.

'Wacht!' riep ik. 'Ik wil het liefst dit ellendige bos direct verlaten, geloof me, maar zoals ik al zei, ik zoek mijn vriend en ik ga niet weg totdat jij me vertelt wat ik moet weten.'

Het bleef enkele seconden akelig stil.

De elf trok zijn wenkbrauw op. 'Welke vriend?' vroeg hij tenslotte.

'Dat is mijn zaak.'

'Maar hoe kan ik je helpen als ik zijn naam niet weet?' vroeg de elf met een sluwe glans in zijn ogen. Hij sloeg zijn armen wijd uit en boog kort.

Charmant.

'En waarom zou je me nu ineens wel willen helpen?' vroeg ik achterdochtig.

Hij haalde zijn schouder op. 'Misschien verveel ik me.'

'Haar naam is vrouwe Emris DenRosae,' flapte ik eruit. Ik had geen tijd meer voor zijn spelletjes, dus ik gooide mijn kaarten op tafel. 'Ze is voor het laatst gesignaleerd in jouw bos.'

'Is dat zo? Voor zover ik weet is je vriend niet in dit bos.'

Mijn ogen gleden langzaam over zijn merkwaardige gezicht, maar ik kon niet ontdekken of hij loog of de waarheid sprak of iets daartussenin. Zowel zijn geur als zijn hartslag bleef onveranderd. Ik gooide het gesprek over een andere boeg. 'Wie ben jij?'

Hij stootte een onsympathieke lach uit. 'Mijn naam is Cyr, van Cyrs Woud.'

'Aangenaam kennis te maken.' Ik deed een poging om vriendelijk te kijken. 'En bedankt dat je voor Roek zorgt. Maar aangezien je vrouwe Emris niet kent, ben ik bang dat ik er weer vandoor moet gaan. Dit was een enorme tijdverspilling!'

De elf stapte tussen de bomen vandaan, de sneeuw knerpte onder zijn laarzen. Hoe dichterbij hij kwam, hoe vreemder hij werd; zijn hoekige gezicht, krachtige houding, de getatoeëerde, zwarte schetsen op de huid van zijn handen. Ik kreeg het vermoeden dat ik deze elf niet als vijand zou willen hebben. Ik begon spijt te krijgen van mijn bijdehante houding.

Roek stootte een opgewonden kreet uit en rende op de elf af. De elf stak zijn speer in de grond en ving de aanstormende stormglijder op. Roek duwde zijn hele lijf tegen hem aan en stond zelfs toe dat de elf hem onder zijn snavel krabbelde.

Ineens richtte de elf zijn kobaltblauwe ogen weer op mij. 'Hoe is het mogelijk dat deze stormgeleider in Tibra is, zo ver bij zijn natuurlijke geboorteplaats vandaan?'

'Hij is met zijn moeder hierheen gebracht als geschenk van de Dotonese Ambassadeur voor... iemand,' antwoordde ik behoedzaam. 'Ze leefden in gevangenschap en zouden worden gedood en opgezet. Samen met enkele andere mensen en een halfelf heb ik hem dus bevrijd en hierheen gebracht.'

'Waar is de moeder?'

'Gestorven. Een dag voor de bevrijding.' Gelukkig klonk mijn stem zo ruw als schuurpapier, want de laatste woorden kwamen er verstikt uit en tot mijn schaamte voelde ik tranen prikken in mijn ooghoeken.

De elf mompelde een aantal onverstanebare woorden.

Ik wendde mijn blik af en keek treurig naar Roek, die de hand van de elf van zich afschudde en zijn kop tegen me aan drukte, alsof hij me begreep en mijn verdriet deelde. De elf stond zwijgend tegenover me en staarde van Roek naar mij. Hij pakte zijn speer op en leek na te denken.

'Kom, volg me.'

'Wat?' Ik dacht even dat ik hem verkeerd had verstaan. De elf herhaalde zich niet, maar beende op hoge snelheid weg.

Ik liep vlug de holle boom in, propte mijn spullen in de rugtas, sloeg mijn Orbis-dinges om mijn pols en nam Rats bij zijn halster. Struikelend achtervolgde ik de elf, die met flinke passen door het bos liep. Hij leek geen last te hebben van het gebrek aan paden. Het leek zelfs alsof de bomen en struiken ruimte voor hem maakten.

We liepen zigzaggend tussen een aantal enorme bomen door, wier wortels hoog boven de grond uitstaken, totdat we ons plotseling, veel te snel, weer op de weg bevonden. Een eindje verderop verscheen een sierlijke ijzeren brug, hoog boven een snelstromende rivier. De weg erachter liep rechtdoor, er was geen enkele bocht of heuvel meer te zien en er lag geen sneeuw op de grond.

Halverwege de brug stond de elf stil. Hij keek op me neer, dichterbij dan ik eigenlijk had gewild. Zijn ijzige ogen leken mij te onderzoeken.

'Hoe ziet Emris eruit?' vroeg hij onverwacht.

'Dat weet ik niet,' antwoordde ik naar waarheid, verbaasd over het familiale gebruik van de Hertogins voornaam. 'Ik ben hier om haar te waarschuwen en te beschermen. Ik ken iemand die haar kwaad wil doen. Een gevaarlijk iemand.'

'Ik weet het. Een gemaskerde huurling. Jij jaagt op deze persoon?'

'Ja, zo zou je het kunnen noemen,' zei ik verward. 'Ik werk voor iemand die zich in een vergelijkbare positie als Emris bevindt.'

'En hoe heet zij?' vroeg de elf, de woorden leken zorgvuldig gekozen.

'Het is een hij,' antwoordde ik langzaam. Als ik een gewoon mens was geweest had ik zijn aanval niet zien aankomen. Nu kon ik op het nippertje de speer ontwijken die hij vervolgens op mijn borst richtte.

'Jij werkt voor Nox Avendon?' vroeg hij op een kille toon.

Ik bevestigde het met een korte knik en hield mijn handen sussend omhoog. 'Nox staat aan Emris' kant. Hij wil haar beschermen.'

'Beschermen tegen wie? Loïse Therran, de andere Erfgenaam?'

Ik vroeg me af hoe hij al deze namen kende. Ik schudde mijn hoofd. 'Nee, tegen zijn zus. Lux Avendon. Zij werkt samen met de Keizer van Doton, of eigenlijk met zijn neef, haar verloofde,' verduidelijkte ik. 'Zij heeft de gemaskerde huurling op Emris afgestuurd. Ze heeft Nox zelfs geprobeerd te vermoorden en ze is waarschijnlijk ook betrokken bij de verdwijning van Loïse Therran en haar hof.'

Het bleef enkele seconden stil. Cyr en ik stonden als twee wassen beelden tegenover elkaar. De elf stapte tenslotte naar achteren en richtte zijn speer op. Al die tijd had Roek verstijfd van angst naar ons gekeken.

Mooie hulp.

De elf sprak zachtjes in een onbekende taal, alsof hij hardop nadacht en ontevreden was met de opties die hij had. Hij keek me aan, er lag een waarschuwende blik in zijn ogen.

'Jij bent een speler waar ik geen rekening mee heb gehouden – een katalysator. Een nieuwe mogelijkheid. Een onverwachte kans. Je bent Dotonees?'

Ik knikte.

Hij wees naar mijn horloge. 'Hoe kom je daaraan?'

'Cadeautje. Van mijn roodharige, halfelfse vriend.'

'Zit daar ook een vorm van gemanipuleerde ruimte in?'

Ik knikte weer.

De elf haalde een mes tevoorschijn, sneed een pluk van zijn blonde haar af en overhandigde het aan mij. 'Berg dit goed op. Laat het aan niemand zien, behalve aan Emris. Een teken dat ze jou kan vertrouwen.'

Ik pakte het plukje aan en stopte hem in het klokje. Ondanks het feit dat de elf erop had gestaan dat ik zijn haar daarin bewaarde, rimpelde zijn bovenlip in nauwelijks onderdrukte walging toen hij naar het apparaat keek.

'Ga naar Vehringen. Degene op wie jij jaagt is daar. Emris zal daar binnenkort zijn. Ze reist met een groep vrienden; drie mensen, een halfelf en een grijze fabelhuiler. Een grote wolvin,' voegde hij er met een bijna gemene grijns aan toe. 'Je kunt je haar vast nog wel herinneren. Spreek met niemand over mij, alleen met Emris. Vermijd elke associatie met dit Scepterse bos. Dat is het allerbelangrijkste.' Cyr liep weg, maar draaide zich onderaan de brug nog een keer om. Hij leek te aarzelen.

Ik keek hem vragend aan.

'Blijf bij Emris. Bescherm haar,' zei hij zachtjes, voordat hij werd opgeslokt door het witte woud. 'Ze heeft meer vijanden dan ze denkt.'